

те едно друго помѣжду си, щѣ вы заведѣ по-сетиѣ на по хубаво пасище отъ това. Погледнете връха на онѣхъ горѣ дѣто е отъ прѣдъ вы, и ще видите предѣли-ты на едно прекрасно и весело мѣсто. Слънцето освѣтлява дрѣвеса-та тѣй, щото ся виждатъ подобны на най-чисто-то злато. По нататѣкъ отъ онѣя дрѣвеса има едно пасище, по кое-то обычамъ да ходѣхъ, и дѣто мои-ты овцы и агнета намѣратъ съвършено упокоеніе. На онова мѣсто щѣ да отведѣ и васъ, ако искате да познавате гласа ми, и да го слушате.

“ Ако ли ся побръкате отъ тука; ако мя не имате за вашъ пастырь; ако пасете трѣвѣ-тѣ, коя расте на друго мѣсто или на другѣ планинѣ: тогава нѣма да наидете веке обятія-та на любовь-тѣ ми отворены за упазеніе-то ви и пакъ ще испаднете въ львовы-ты ногти, отъ кого то вы избавихъ единъ пѣтъ, и кой-то още обыхода и иска да вы погълне. „

Това рече пастырь-тъ, и отиде си тогава, но идеше всекій день да обыхода агнета-та и всекій день имъ даваше новы доказателства на любовь-тѣ си.

На тѣя двѣ агнета имена-та бѣхъ Миръ и Неискуство. Тѣя живѣяхъ наедно много благополучны дни у тѣхъ сгоднѣ оградѣ: имахъ изряднѣ хранѣ и веселѣ сѣнкѣ; обыкихъ едно-то друго-то, и най много обычахъ добрия си пастырь, на когото присутствіе-то